

K
E
N
D
Ž
I

U
E
D
A

KOUZELNÉ PAPÍRNICTVÍ V GINZE

Kniha
Zlín

Kouzelné papírnictví v Ginze

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.knihazlin.cz
www.albatrosmedia.cz

 KNIHA ZLIN

Kendži Ueda

Kouzelné papírnictví v Ginze – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2026

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

Kouzelné papírnictví v Ginze
Kendži Ueda

Kniha

Diář

Škrtněte

Sešit

Samotného

Pohlednice

Laskavě

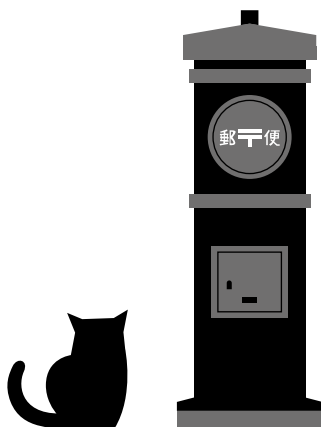
Bloček

Zlín

K
E
N
D
Ž
I

U
E
D
A

KOUZELNÉ PAPÍRNICTVÍ V GINZE

Kniha
Zlín

GINZA SHIHODO BUNBOGUTEN Vol.1 by Kenji UEDA
© 2022 by Kenji UEDA

All rights reserved

Original Japanese edition published by SHOGAKUKAN.

Czech language edition arranged with

SHOGAKUKAN, through Emily Books Agency and Corto Literary Agency.

Translation © Petr Kabelka a Eliška Kabelková Vítová, 2026

ISBN v tištěné verzi 978-80-259-1236-2

ISBN e-knihy 978-80-259-1242-3 (1. zveřejnění, 2026) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-259-1243-0 (1. zveřejnění, 2026) (mobi)

ISBN e-knihy 978-80-259-1233-1 (1. zveřejnění, 2026) (ePDF)

Kapitola 1

PLNICÍ PERO

Zaučování, které začalo 1. dubna, bylo konečně úspěšně u konce. První dva týdny jsme strávili ve školícím centru teoretickou výukou a ten následující jsme se po pětičlenných skupinách přesouvali mezi hlavním sídlem firmy, továrnou a prodejny, kde jsme prostřednictvím prezentací měli ukázat, co jsme se naučili. Po každé exkurzi se skupiny promíchaly, abychom se všichni poznali.

Osobně mě ten neustálý příval nových tváří vzhledem k mojí ostýchavosti nesmírně stresoval.

Ani přetahování nových kolegů o to, kdo bude mít hlavní slovo, jsem nesnášel zrovna nejlíp. Zaměstnanci z personálního oddělení nám sice tvrdili, že v rámci školení nikdo neposuzuje naše schopnosti a zajímají je jenom výsledky studia, jenže otázky na exkurzích, diskuze ve skupinách a samotné prezentace tak jako tak odhalily naše slabé a silné stránky.

Kvůli tomu se mezi námi postupně stejně vytvořila jakási hierarchie.

„Jak mohli přijmout někoho takového?“

„Určitě má protekci.“

Pomlouvání o přestávkách dělalo ještě větší dusno. Tři lidi ve výsledku podali výpověď ještě před koncem školení.

Chtěl jsem je napomenout, že bychom si jako kolegové měli pomáhat, ale nedokázal jsem to. Se svojí neschopností se vyjádřit, ani když je to skutečně potřeba, bojuju dlouhodobě. A pak akorát donekonečna přemítám o tom, co všechno jsem nedokázal vyslovit.

Zajímalo by mě, jestli s takovou přežiju další školení v prodejně, které nás čeká po prázdninách, pomyslel jsem si nervózně po cestě do svého bytu, kde na mě nikdo nečekal. A to jsem zrovna dostal první plat a budeme mít tolik dní volna...

Jak jsem tak seděl v pohupujícím se vagonu metra, vzpomněl jsem si, co na školení říkal jeden z našich starších kolegů: „Tak na co použijete první výplatu? Samozřejmě si ji můžete nechat celou pro sebe, ale já bych vám spíš doporučil obdarovat někoho, na kom vám záleží. Určitě mu tím uděláte velikou radost.“

No jo, zítra bych měl vyrazit ven a koupit nějakou maličkost pro Nacuko.

A zařídit ještě jednu důležitou věc...

Kde bych ale tak našel něco, co by se jí líbilo? V Tokiu asi jediné v Ginze.

K hlavnímu vchodu nákupního centra Macukija v srdci Ginzy jsem dorazil společně s paní Kidžimou.

„No, a teď už běžte tudy. Vážně nepotřebujete pomoc? Klidně vám zavolám někoho z firmy. Doprovodila bych vás sama, ale musím na schůzku... Promiňte,“ řekla starostlivě.

„S tou mapkou od vás už to nějak zvládnou. Navíc mám mobil.“

„Tak snad... Hned cinknu do obchodu, aby o vás věděli.“

Paní Kidžima mi svým laskavým pohledem hodně připomínala Nacuko.

„Já už teda půjdu.“

„Nemusíte vůbec spěchat. Kdyby se cokoliv stalo, zavolejte mi a já už to nějak vyřeším.“

Působila jako máma, která vysílá dítě na první pochůzku. Na to, že jsme se potkali teprve před několika hodinami, jsem si připadal, jako bychom byli staří známí.

Vykročil jsem vpřed a nechal se vést mapkou, kterou mi paní Kidžima nakreslila do notýsku. Nejdřív jsem měl jít pořád rovně podél hlavní třídy. Po chvíli jsem se ohlédl a všiml si, že paní Kidžima stále stojí u vchodu do obchodního centra. Krátce jsem se uklonil a ona mi na oplátku zamávala.

Ručně kreslenou mapu jsem ještě od nikoho nedostal. V dnešní době by mě většina lidí nasměrovala na stránky obchodu a dál to neřešila, zato ona mi k ní připsala i jméno s přesnou adresou a svým telefonním číslem.

Přešel jsem dva přechody a na třetím zahrnul do postranních uliček. Na rozdíl od honosné hlavní ulice v nich stála namačkaná jedna budova na druhé a působilo to tam trochu jako v bludišti. Na druhém rohu jsem znovu zatočil a pohled mi padl na kulatou poštovní schránku.

Museli ji pravidelně natírat, protože mě její sytě rudá barva okamžitě praštila do očí. Takové jsem zatím viděl jedině ve starých filmech a seriálech. Jako orientační bod fungovala dokonale – obchod, který jsem hledal, byl přímo před ní.

„To bude ono,“ zamumlal jsem.

Cesta mi celkem zabrala něco kolem deseti minut. Do Tokia jsem se přestěhoval teprve nedávno, takže to pro mě i s mapou bylo docela dobrodružství.

Mělo to být staré papírnictví s dlouhou tradicí, ale přestože na mě z té dvoupatrové budovy dýchala historie, vypadala úplně nově. Byla osobitá a zároveň nenápadná a trochu tajuplná. Na skleněných vchodových dveřích se zlatým písmem vyjímal nápis „U Čtyř pokladů“.

Jakmile jsem vkročil dovnitř, v nose mě zašimralo cosi příjemného, co připomínalo vonné tyčinky. Jemná vůně, která se naprosto lišila od výrazného pachu parfémů, mě ve všem tom shonu velkoměsta konejšivě obklopila.

„Vítejte u nás,“ ozval se pohotově mužský hlas.

V leccem se podobal jemnému aromatu těch tyčinek a vyzařoval z něj upřímný vděk za moji návštěvu. Takový procitěný pozdrav jsem v obchodě slyšel poprvé.

Tenhle způsob vítání je jedna z věcí, které mě po příjezdu do Tokia hodně mátlý. U nás na venkově zaměstnanci zákaz-níky zdraví normálním „dobrý den“. Dopoledne samozřejmě přejí „dobré ráno“ a večer zase „dobrý večer“. Nejspíš je to tím, že se všichni známe, a kdyby někdo honosně zahlásil: „Vítejte u nás!“, zákazník by se prodavače nejspíš hned žertovně ze-ptal, jestli se mu bude snažit něco vnutit.

Proto mě to uvádělo do rozpaků nejenom v samoobslu-hách, fastfoodech a restauracích, ale třeba i v bance nebo na úřadech, kde mě zdravili touhle úslužnou frází.

Netušil jsem proč, ale od toho mužského hlasu mi to vůbec nevadilo. Možná ten nepříjemný pocit přebila radost z toho, že jsem v pořádku došel, kam jsem měl.

Majitel toho hlasu musel vycítit moji nejistotu, protože se okamžitě vynořil přede mnou. Oblečený byl ve světle modré košili se sytější tmavomodrou kravatou, šedých kalhotách a oby-čejných černých šněrovacích botách. Vlasy neměl ani dlouhé, ani krátké a nosil je přirozeně rozdělené uprostřed. Mohlo mu být něco kolem pětatřiceti.

„Dobrý den... Jsem tady správně v papírnictví U Čtyř po-kladů?“ zeptal jsem se trochu hloupě, i když jsem si název obchodu ověřil už při vstupu.

„Ano, jste. Vy budete pan Nitta, že?“

„Přesně tak.“

„Už tady na vás čekám. Nezabloudil jste?“

„Díky tomuhle jsem to zvládl,“ ukázal jsem mu svůj notýsek a on krátce přikývl.

„To rád slyším. Zrovna před chvilkou jsem dotelefonoval s paní Kidžimou. Volala mi, že dorazí vzácný zákazník jménem Nitta, takže se o něj mám jaksepatří postarat,“ řekl, z kapsy vyndal pouzdro na vizitky a jednu mi podal. „Jmenuju se Ken Takarada a vlastním tohle papírnictví. Velice mě těší.“

„No... Já... Taky mě moc těší.“

Vzhledem k mojí ostýchavosti mě nic nedokázalo zner-vózňit víc než konverzace s cizími lidmi. Takarada to možná

vycítil, protože s přívětivým úsměvem pokračoval: „Můžu se zeptat, pro co jste si přišel? Paní Kidžima mi řekla jen: „Spoléhám na tebe, Kene,“ a položila mi to. Jako ostatně vždycky... Takže nic konkrétního nevím.“

„Potřeboval bych... papír a obálku,“ vymáčkl jsem ze sebe, když jsem se konečně trochu osmělil.

Takarada pokýval hlavou, jako by přesně tuhle odpověď čekal.

„Rozumím,“ opáčil a elegantním pohybem mi rukou pokynul dál do obchodu. „Tudy, prosím. Papíry a obálky máme tamhle.“

Moc jsem to nechápal, ale jeho neuspěchaná, zdvořilá gesta mě uklidňovala. Většina lidí z velkoměsta má neustále něco na práci, takže při obsluze zákazníků přechází rovnou k věci, aby nemarnili čas. Já pak ovšem měl pocit, jako bych se bavil s roboty a nedokázal si na to zvyknout.

Dorazili jsme k polici, která přetékala všemožnými druhy papírů a obálek. Od drahých ručně dělaných japonských přes luxusní papíry s lisovanými květinami až po klasické západní se světle modrými nebo červenohnědými linkami – prostě radost pohledět.

Vedle papírů byly vyskládané odpovídající obálky. U těch pro svislé psaní ležely podlouhlé obálky v japonském stylu a ty obyčejné širší byly pro vodorovně psané dopisy. Už na první pohled jich muselo být minimálně dvě stě.

„Kromě toho nabízíme i další sezónní zboží. A u pohlednic najdete taky široký výběr práníček.“

„Máte tady tolik věcí... Až jsem z toho trochu nervózní.“

„Děkuju mnohokrát. Obchod bohužel není nafukovací, takže nelze vystavit vše, ale přinejmenším se pyšníme tou nejlepší nabídkou papírů široko daleko. Pokud si ani přesto nevyberete, můžu vám doporučit jiná papírnictví v Ginze, Nihonbaši nebo kolem hlavního nádraží. Mám přehled o tom, co je zrovna kde k mání, a se zaměstnanci z ostatních obchodů se dobře známe, takže jim klidně můžu i zavolat.“

„To nebude třeba. Už tady budu mít co dělat, abych si vybral. Natož abych se chodil dívat i někam jinam. Hmm...“

Takarada s nevádnoucím úsměvem na rtech popadl jeden z papírů. „Podívejte se na tento univerzální krémově bílý papír pro svislé psaní s téměř nezatelným linkováním. Je to náš originální produkt, který prodáváme pod značkou ‚Dopis‘.“

„Aha, aha.“

Potom sáhl po dalším papíru z přihrádky o dvě police výš. „Toto jsou ‚Andělská křídla‘. Ani ty v žádném jiném papírnictví nenajdete. Jeden z výrobců tradičního japonského papíru se rozhodl v menším nákladu vyrábět i něco pro běžné použití. Je nesmírně kvalitní a má nevýrazné řádkování, takže je taky docela univerzální. Pak ještě... Moc se vám omlouvám. Začal jsem vám nutit, co by se líbilo mně.“

Na to, že vypadal tak na pětatřicet, se choval až podivně zdvořile.

„Oba vypadají skvěle. Působí prostě, ale zároveň kvalitně. Hmm...“

Dobře jsem věděl, jak nerozhodný dokážu být.

„Všeobecně existují dva způsoby výběru papíru a obálky. Většinou se pisatel rozhoduje na základě toho, co se líbí jemu. Nebo se můžeme zamyslet nad tím, co by potěšilo adresáta. Oba produkty, které jsem vám navrhl, jsou sázka na jistotu, ale ničím nepřekvapí. Co kdybyste se zkusil vžít do toho, komu chcete psát?“

„Dobře...“

Znělo to jako skvělá rada, jenže já ještě nikdy opravdový dopis nepsal. Nanejvýš jsem naškrábal pár novoročenek.

„Vzhledem k tomu, že vás sem poslala paní Kidžima, budete asi posílat i nějaký dárek?“ zeptal se Takarada, když vycítil, že jsem v úzkých.

„Přesně tak. Dostal jsem první výplatu, tak bych chtěl něčím obdarovat svoji babičku na venkově. Vyrázil jsem kvůli tomu až sem do Ginzy a prošel všemožné obchody, ale nic mě nenapadá... Nakonec jsem skončil v nákupním centru a šel se podívat

do oddělení s místními specialitami, jestli mi něco nepadne do oka, když vtom mě oslovila jedna z prodavaček.“

Takarada vyprsknul smíchy. „Můžu vám nějak pomoci, mladý pane?‘ Úplně ji slyším.“

„Jo, to jste vystihl přesně! Zeptala se mě, jestli jsem v pořádku, že se tak potím a vypadám jako uzlíček neštěstí. Pak mi do ruky strčila papírový kelímek se zeleným čajem s tím, že už bude tak akorát k pití, kdovíodkud přisunula židli a usadila mě kousek od výlohy, abych si odpočinul.“

Takarada pobaveně přikývl. „To je celá ona. Když vidí, že je někdo vyčerpaný nebo neví kudy kam, okamžitě se ho ujme.“

„Chápu... Ten čaj byl skvělý. Asi to bude znít, že přeháním, ale takhle mě snad nikdy nikdo nehýčkal. Když jsem si nevědomky těžce povzdechl, dolila mi a hned se zajímala, co se stalo.“

Bylo to zvláštní, ale přestože jsem Takaradu potkal teprve před pár minutami, povídalo se mi s ním moc dobře. A vlastně i s paní Kidžimou. Ten den jsem narážel na samé laskavé lidi.

„Mohl bych se zeptat, kolik jí tak zhruba je?“

„Těžko říct. Dam se na věk nevyptává, takže nemám tušení. V Macukije ale pracovala, už když jsem byl malý, takže nebude nejmladší. Před několika lety odešla do důchodu a teď na zkrácený úvazek zaškoluje nové zaměstnance nebo se stará o stálé zákazníky. Je jedna z mála lidí, kteří si tykají s ředitelem celého nákupního centra.“

„Nečekal jsem, že mě zastavila taková významná osoba.“

Takarada zavrtěl hlavou. „Kdyby vás paní Kidžima slyšela, moc by ji to nepotěšilo. Měla by pocit, že z ní jde strach, jenže ona je přitom nejprísnější hlavně k sobě a ke všem ostatním je neuvěřitelně milá. Taky bych chtěl být jako ona. Nejenom jako prodavač, ale i jako člověk,“ řekl si spíš sám pro sebe a dlouze přikývl.

Potom se najednou zatvářil, jako by ho něco trklo, a poskrábal se na hlavě. „Promiňte, že takhle odbíhám od tématu.“

„Vůbec se neomlouvajte! Chtěl jsem někomu povědět, jak se mě paní Kidžima ujala, takže jsem rád, že jste si mě vyslechl.“

Od konce března, kdy jsem dorazil do Tokia, to bylo poprvé, co jsem někomu mohl povyprávět o tom, jaký jsem měl den.

Když jsem jednou v práci během obědové přestávky kolegovi začal líčit historku o tom, jak se přede mnou nechtěly otevřít automatické dveře, hned se mě zeptal, jestli bude mít nějakou pointu. Úplně jsem se z toho zakoktal, všichni se mi vysmáli a vůbec nikdo se mě nezastal. Od té doby jsem se bál s kýmkoliv bavit.

Takarada přikývl a mile se na mě usmál.

„Když jsem se trochu uklidnil, řekl jsem jí, že chci ze své první výplaty koupit nějaký dárek pro babičku, abych jí poděkoval za to, co všechno pro mě udělala. Paní Kidžima mi pak dala pár návrhů a nakonec jsme došli k tomu, že bych jí mohl poslat čaj.“

„To zní skvěle. Nejenomže bude z první sklizně, ale zároveň si na vás vzpomene pokaždé, když ho bude pít,“ schválil mi Takarada můj výběr a šeptem si pro sebe zamumlal: „Taky bych si měl pro nějaký skočit.“

„Jsem paní Kidžimě strašně vděčný, protože čaj mě vůbec nenapadl. A jakmile jsem měl vyřešený dárek, navrhla ještě, že bych jí s ním mohl poslat i dopis. Já jí teda chtěl poslat esemesku, že jsem jí koupil čaj... Jenže paní Kidžima naléhala, ať jí napíšu aspoň pár slov hezky na papír.“

Takarada chápavě zamručel a pokýval hlavou. „Tak proto vás poslala k nám.“

„Řekla mi, že papír a obálku bych koupil i u nich, ale že nemají skoro žádný výběr, tak mi nakreslila tuhle mapku, abych mohl zajít sem. Že mi prý jako specializovaný obchod poradíte mnohem líp.“

„To jsem rád,“ usmál se Takarada.

„No, takže bych potřeboval papír a obálku.“

„Rozumím. Co teda říkáte na tenhle? Nechci vám nutit naše originální zboží... ale díky jeho širokému linkování se na něj dobře píše a vašemu účelu poslouží výborně.“

Ukázal mi papír se světle zelenými čarami, které tvořily osm sloupců. V druhé ruce držel obálku s předtištěnými řádky

pro vepsání adresy ve stejné barvě a s rámečkem v podobě větvi a lístků pro nalepení známky.

„Včetně světle zelené máme dvanáct barevných variant, ale linky se na všech odshora dolů postupně zužují úplně stejně. Proto jsme tu sadu pojmenovali ‚Dvanáct měsíců‘.“

Takarada mi vzal papír z ruky a otočil ho. Linky, které vypadaly, jako by je někdo namaloval ručně štětcem, směrem dolů skutečně bledly a zužovaly se. Na koncích úplně mizely do ztracena.

„Jeden malíř si u nás kdysi objednal papír, na kterém by se dobře vyjímaly drobné kresbičky. A když si o něj řekl, rovnou sám přišel s návrhem linek a rámečku pro známku. Dokonce i těchhle dvanáct odstínů vybral on. Vzhledem k tomu, že tady v Japonsku máme čtyři sta šedesát pět tradičních barev, to musela být pořádná práce. Hlavně když musely ladit s barvou samotného papíru. Bohužel nemám tušení, o koho přesně se jednalo, protože se to událo už za mého předchůdce.“

Jakmile domluvil, postupně mi ukázal ostatní barevné varianty Dvanácti měsíců – červenohnědou, fuchsiovou, jemně růžovou, šeříkovou, oranžovohnědou, šarlatovou, šedohnědou, vínově červenou, broskvovou, stříbrošedou a zlatou.

„Zlatá varianta je pozlacená skutečným zlatem, takže je mnohem dražší. Je mi to líto, ale ceny zlata poslední dobou vystřelily nahoru a i řemeslníků, kteří se zabývají zlacením, ubývá... Obávám se, že dřív nebo později od ní budeme muset upustit.“

Všechno to byly krásné, na pohled příjemné barvy. Kdoví proč na mě působily nesmírně uklidňujícím dojmem.

Obálky ležely na polici svázané po pěti kusech. Každá varianta měla v rámečku pro známku jiný rozkošný obrázek. U červenohnědé to byly tři fazolky, u broskvové paprsky vycházejícího slunce a u zlaté zase hora Fudži.

Takarada při pohledu na můj obličej hned poznal, co se mi honí hlavou. „Mnoho zákazníků lépe známky trochu bokem, protože jim přijde škoda zakrýt takové krásné kresby. Pošťák

si už při vyzvedávání dopisů z naší schránky hodněkrát stěžoval, ať lidem říkám, aby je lepili, jak mají.“

„No jo, naprosto je chápu. I když já žádnou známku naštětí lepit nemusím, protože ten dopis budu posílat s balíkem. Tak mi prosím dejte světle zelený papír i obálku.“

„Dobře, jak si přejete,“ řekl Takarada, obojí si ode mě přebрал a pokynul mi rukou ke kase. „A jestli se můžu zeptat, máte něco na psaní?“ zajímal se ještě při pohledu na součet ceny na displeji.

„O tom jsem se s vámi taky chtěl poradit,“ přikývl jsem. „Potřeboval bych i inkoust k tomuhle.“

Sáhl jsem do batohu, vytáhl úzkou podlouhlou krabičku zabalenou v černém látkovém obalu s bílým logem a z něj plnicí pero.

Takarada zašel za pult a papír s obálkou odsunul stranou.

„Chvilinku strpení,“ řekl, otevřel šuplík a vyndal z něj bílé rukavičky.

Pak na pult položil podlouhlý, plstí potažený tácek a rukavičky si navlékl. Podle všeho se chystal zacházet s něčím hodně cenným.

„Ukažte,“ pobídl mě a přebрал si ode mě krabičku.

Opatrně ji položil na pult, přitáhl si židli a posadil se. „Omluvte mě, vestoje by mi mohlo vyklouznout z ruky a poškodit se. Víím, že je neslušné si takhle sedat před zákazníkem. Klidně se taky posadte,“ pokynul mi pohledem na další židli vedle pultu, tak jsem si ji k němu přisunul.

„Hmm, Montblanc. A koukám, že už je starší.“

„Přesně tak.“

Takarada z látkového obalu opatrně vytáhl zdobenou krabičku. Na víku se vyjímal logo v podobě bílé šesticípé hvězdy. Když ho odklopil, vykoul na něj manuál a záruka a až pod nimi na výstelce leželo moje plnicí pero. Spona a kroužek na víčku se zlatě třpytily.

„Já se teda v perech moc nevyznám, ale tohle asi bude hodně drahé, co? Používali ho i nějací známí spisovatelé.“

Takarada krátce přikývl. „Ano, všeobecně řečeno máte pravdu. Konkrétně je to Montblanc Meisterstück Classique. Díky štíhlejšímu tělu se bez problémů vejde i do náprsní kapsy a ve srovnání s lidmi na Západě, kteří mají mohutnější dlaně, nám Japoncům padne přímo do ruky.“

„Aha.“

Cítil jsem se trochu nemístně, že mi musel dávat přednášku o mém vlastním peru.

„Když jste nadnesl ty spisovatele, tak ti preferují varianty s tlustším tělem. Z řady Meisterstück třeba tenhle LeGrand 146,“ vysvětlil mi a uchopil jedno z per vystavených ve výloze vedle pultu.

Hodně se podobalo tomu mému, ale bylo trošičku větší. Hlavně co do tloušťky těla.

„Obvod těla vašeho typu Classique je dvanáct milimetrů a LeGrand má třináct celých tři. Díky tomu je vhodnější pro delší psaní.“

Takarada mi podal LeGrand 146 a já si ho od něj převzal. „No jo, je tlustší než moje pero. A už to je širší než propisky nebo mikrotužky, které používám normálně.“

„Je to tak,“ přitakal Takarada a vytáhl další pero. „Největší máme tady Meisterstück 149 s obvodem patnáct celých dva milimetrů. Kromě toho, že je populární mezi autory, se hojně používá na mezinárodních ceremoniálech nebo při podepisování smluv mezi velkými firmami. V každodenním životě po něm člověk určitě nesáhne, ale výjimečným příležitostí přidá na vážnosti.“

Podaný Meisterstück 149 byl skoro stejně tlustý jako lihový fix.

Zatímco jsem si prohlížel dvě nabídnutá pera, Takarada sundal víčko z toho mého. Potom ho rozšrouboval a zevnitř vytáhl podlouhlou úzkou součástku.

„I hrot a plnic vypadají moc krásně. Škoda, že to pero nevyužíváte.“

„No jo, ještě nikdy jsem s ním nepsal.“

Takarada chápavě přikývl, popadl bombičku s inkoustem, která ležela ve zdobené krabičce, namířil ji proti světlu a zatřepal s ní. „S touhle bombičkou toho už asi moc nenapíšete. Ukažte mi tu záruku... A jéje, ta prošla před více než dvanácti lety.“

„Dostal jsem ho od babičky k desátým narozeninám.“

Takarada se na mě překvapeně podíval. „V deseti jste ještě chodil na základní školu, ne? Rozhodně nechci být nezdvořilý, ale pro tak malé dítě je takového drahého pera škoda...“

„Mluvíte mi z duše. Byl jsem za něj rád, ale do školy jsem si ho nikdy nebral. Schoval jsem ho hluboko do šuplíku a až donedávna jsem na něj úplně zapomněl.“

„Chápu. Vzhledem k tomu, že jste ho nikdy nepoužíval a nevidím žádné poškození, mělo by po doplnění normálně psát. Pokud budete používat plnič, doporučil bych vám lahvičkový inkoust. Ale jestli si to pero hodláte brát ven, byly by pro vás praktičtější bombičky. Jak to vidíte?“

„Co je jednodušší na údržbu?“

„Obojí je hračka, jakmile to dostanete do ruky, ale s bombičkami se asi zachází o něco lépe.“

„V tom případě mi dejte ty bombičky.“

„Hned to bude,“ řekl Takarada, odešel k polici s psacími potřebami, pobral pár drobných krabiček a vrátil se k pultu. „I Montblanc poslední dobou začal experimentovat s nekonvenčními barvami inkoustu, ale pro dopis bych vám doporučil spíš nějaký klasický. Zprava tu máme tajemnou černou, půlnoční modrou a královskou modrou. Dále vlevo následují postupně světlejší odstíny modré. Prodáváme i zelené nebo fialové inkousty, ale ty mají omezené využití.“

„Který z nich je nejvhodnější?“

„To se takhle nedá říct, ale tomu, který jste dostal k vašemu peru, má nejbliž půlnoční modrá. Kdysi se prodávala jako modročerná.“

Na staré bombičce, kterou by prý bylo lepší nepoužívat, skutečně anglicky stálo „Blue Black“.

„Tak ten si vezmu taky.“

„Hned to bude.“

Dohromady to dělalo něco málo přes dva tisíce jenů. Společně s čajem a poštovným cena dárku nepřekročila víc než pár tisíc. Když jsem vyrážel do Ginzy, byl jsem připravený, že budu muset sáhnout hluboko do kapsy, ale nakonec to vyšlo překvapivě levně. A ještě k tomu jsem se setkal s tak milými lidmi.

„Říkal jste, že ten dopis budete přikládat k balíku?“ zeptal se mě Takarada, když jsem po zaplacení čekal na drobné. „V tom případě se s ním pak budete vracet do Macukiji?“

„Přesně tak. Paní Kidžima mi slíbila, že pokud jí ho donesu do šesti, stihne obojí odeslat ještě dneska.“

„V tom případě bych pro vás měl takový návrh... Klidně si ho můžete skočit napsat k nám do patra. Máme tam prostory, kde normálně pořádáme všemožné workshopy ručních prací, kaligrafie nebo výroby pečetí, ale zrovna dnes si je nikdo nepronajal. Je tam i psací stůl, u kterého budete mít klid.“

Jeho náhlá nabídka mě trochu překvapila, ale zároveň potěšila. „T-to bych mohl? Zrovna jsem se vás chtěl zeptat, jestli poblíž není nějaká tichá kavárna nebo čajovna.“

Takarada zlehka zavrtěl hlavou. „Můžete zůstat tady, i když v okolí samozřejmě stojí spousta skvělých podniků. Osobně třeba pravidelně navštěvuju kavárnu U Opřené hlavy. Podávají kávu, čaj i něco menšího k snědku. Pokud vám vyprahlo nebo vyhládlo, určitě tam zajděte, ale na sepisování důležitého psaní babičce se to nehodí. Tamní židle i stoly jsou přece jen dělané tak, aby se člověk mohl pohodlně usadit a vychutnat si pití.“

„Vážně bych vás nerad obtěžoval...“ sklonil jsem omluvně hlavu místo toho, abych mu prostě upřímně poděkoval.

„Ale no tak, nechte toho. Jste přece náš zákazník,“ vyhrkl Takarada a zamítavě před sebou zamával rukama. „A tady máte účet a peníze nazpátek.“

Položil je na kůží potažený tácek přede mnou. Tisícijenová bankovka i drobné mince se ještě třpytily novotou. Ohromeně

jsem vydechl. „Nevěděl jsem, že jsou peníze tak krásné, než zajdou.“

„Je to tak. Hlavně ta nablýskaná pětijenovka by se hezky vyjímalá třeba na přívěsku. Jedná se o slitinu železa a zinku v poměru 6:4.“

„To všem dáváte nazpátek takové nové mince?“

Takarada přikývl, jako by to byla naprostá samozřejmost. „Je to sice práce navíc a musím v bance platit poplatky za výběr, ale ty překvapené pohledy a úsměvy zákazníků mi za to stojí. I když poslední dobou si hodně lidí přeje platit kartou, takže už je tak často nevyužiju,“ dodal zklamaně.

„Skoro je mi až líto je hodit mezi ostatní mince. Ani tu bankovku se mi nechce ohýbat.“

Měl jsem překládací peněženku s kapsou na drobné. Kdysi na škole bych si je strčil do zadní kapsy u kalhot, ale kdybych si je hodil do vnitřní kapsy saka, musel bych je potom sáhodlouze lovit.

„Tak to uděláme takhle,“ nadhodil Takarada, mince vysypal do zapínacího igelitového sáčku a bankovku vložil do papírového sáčku velikosti pohlednice.

„To přece nemůžu přijmout...“

Celou dobu jsem se jenom omlouval. Už se z toho stal takový můj zlozvyk.

Z batohu jsem vyndal rozečtenou zahraniční detektivku, bankovku zavřel mezi stránky a drobné uložil do jedné z vnitřních kapes.

„Koukám, že čtete *Na sedadle smrti*,“ poznamenal Takarada, i když přebal zahlédl jenom letmo.

„Četl jste ji?“

„Ano. Podle záložky, kterou v knize máte, vás ještě nějakou dobu zabaví.“

To mi hned zvedlo náladu. Neznal jsem nikoho, kdo by měl stejné záliby jako já. Na internetu jsem chodil do několika skupin zaměřených na detektivky z tvrdé školy a zahraniční autory, ale nikdy jsem tam nepřispíval. I kamarádi se na mě vždycky

dívali jako na podivína, takže jsem se trochu bál otevřít se cizím lidem na fóru.

V dnešní době to už ovšem není žádná vzácnost. Někteří se dokonce radši než s přáteli baví s někým, koho neznají, aby mohli mluvit bez obalu a nemuseli se strachovat, že řeknou něco špatně. Jakmile se mi někdo s něčím takovým svěří, hned začnu uvažovat, jak mě vlastně teda bere a jestli se náhodou nepřetvařuje.

„Vezmu vás nahoru,“ pobídl mě Takarada a vytrhl mě ze zamyšlení.

Vyšel zpoza pultu a položil na něj zvonek s cedulkou: „Jsem nahoře. Pokud budete něco potřebovat, zazvoňte, prosím.“ Potom mi rukou pokynul dál do obchodu a řekl: „Tudy, prosím.“

Prošli jsme kolem polic s papíry a obálkami až ke schoďům, u kterých stála cedule s nápisem: „Dnešní workshop je u konce.“

Vydali jsme se nahoru a po chvilce narazili na odpočívadlo o zhruba třech metrech čtverečních se stolečkem a židlí. Člověk z něj měl výhled na celé papírnictví.

„Někteří z našich stálých zákazníků tady rádi popíjejí čaj.“

„Nedivím se jim, je to tu útulné.“

Takarada se pousmál. „Ještě kousek.“

Najednou jsem se cítil trochu jako na túře a i mně se po tváři rozlil pobavený úsměv.

V prvním patře měli oproti přízemí mnohem větší okna, takže i bez zapnutých světel místnost zaplavovalo jarní slunce. Byla stejně velká jako prodejna dole, ale bez polic plných zboží působila prostorněji. Vpravo u okna se vyjímalo malé pódium o čtyřech a půl rohožích. Uprostřed stálo asi šest pracovních stolů na kolečkách a u každého z nich dvě židle. Levou zeď zabírala skříň se zásuvkami všemožných tvarů a velikostí, která sahala až ke stropu.

„Tamten jsem měl na mysli,“ ukázal na masivní psací stůl se židlí ze stejného dřeva. Jeho deska zela prázdnotou, jenom na ni skrz žaluzie dopadaly sluneční paprsky.

Takarada k němu vykročil a já ho následoval. Vzhledem k mnoha škrábancům po celé desce to vypadalo, že byl hodně využíván. Podle černé skvrny na pravé straně tam nejspíš někdo převrhl lahvičku s inkoustem.

„Račte,“ řekl Takarada a odtáhl mi židli, abych se mohl posadit.

Měla tvrdé, ale pohodlné kožené sedátko. Zkusil jsem se lokty opřít o stůl. I přes lesklý lak jsem na kůži cítil texturu dřeva. Takarada otevřel prostřední zásuvku na levé straně desky. Uvnitř leželo zhruba deset knih.

„Zde máme výkladové slovníky a příručky o psaní dopisů.“
Oddechl jsem si.

Bez pomoci bych ten dopis nikdy nesesmolil.

„Děkuju mnohokrát. Sepíšu ho a hned zase půjdu,“ řekl jsem, když jsem položil batoh na zem a vyndal z něj zakoupený papír, obálku, bombičky a krabičku s perem.

„Nemusíte nikam spěchat. S paní Kidžimou jste se domluvili na šestou, ne? Času máte víc než dost. Klidně pište pomalu a dejte si záležet. I z rukopisu dýchají emoce. Hlavně když používáte plnicí pero. Vtiskne do vašeho písma každý úsměv, slzu, záchvěv vzteku, radosti i každou laskavou myšlenku.“

„Emoce?“

To mě nenapadlo. Měl ovšem pravdu, že každý píše trochu jinak. Já už si jenom tak navykl na psaní přes internet a esemesky, až jsem úplně zapomněl, jak vypadá ručně psané písmo.

„Počkejte chvíličku,“ utrousil Takarada, poodešel k vestavěné skříni a otevřel jeden ze šuplíků.

Podle všeho se celá používala jako úložný prostor.

„Tady máte. Berte to jako takovou pozornost za návštěvu našeho papírnictví... a památku na to, jak jste potkal dalšího nadšence do zahraničních detektivek. Náš originální sešit pro vysokoškoláky.“

„V-vážně si ho můžu jen tak vzít?“

„Samozřejmě,“ přikývl Takarada.

Položil přede mě světle šedý zápisník s drobným nápisem „NOTE“ a tenkými linkami pro jméno a název předmětu. Na černém hřbetě byl nalepený krémový štítek. Na tloušťku byl zhruba dvakrát tlustší než obyčejný sešit.

„To jste nemusel.“

Otevřel jsem ho a přejel rukou po papíru, který nebyl ani moc tlustý, ani moc tenký.

„Nejprve bych vám doporučil si do něj vypsát slova a písmena, která vám přijdou na mysl. To, jak je zapojit do vět, můžete řešit až potom. Když něco popletete nebo se vám nějaká formule nebude líbit, škrtněte ji. A pokud se přece jen rozhodnete některou použít, můžete se k ní vrátit. Sešit je navíc jen pro vaše oči, takže si nemusíte dávat pozor, jestli píšete úhledně. Prostě si vypisujte, cokoliv vás napadne. To je nejdůležitější.“

„Tak to aбыch se do toho dal...“

„Na to pero si postupně zvyknete. Nejdřív do něj musíte vložit bombičku. Snad bude dobře pouštět inkoust.“

Z jedné krabičky jsem podle instrukcí vyndal bombičku a z druhé pero.

„Jak že se to dělá?“

„Nejdřív sundejte víčko. Montblanc je dělá šroubovací. Potom rozeberte úchop a tělo. Přesně tak. Teď vezměte bombičku a přední stranou ji vložte do té zúžené části úchopu. Musíte trochu zatlačit.“

Následoval jsem jeho pokyny. Měl pravdu, že se bombička poněkud bránila, ale stačilo trochu síly a byla uvnitř.

„V těle si mimochodem můžete nechat náhradní.“

Jednu bombičku jsem vložil do těla, jak mi poradil, a znovu na ni našrouboval úchop. Na druhou stranu pera jsem nakonec nasadil víčko a sevřel ho v ruce.

„Tady si můžete udělat pár kroužků, aby se rozepsalo.“

Takarada ze šuplíku u stolu vyndal bloček a vytrhl z něj jeden papírek. Já na něj přiložil hrot se zlatými okraji a udělal jeden plynulý tah. Z pera skoro okamžitě vyšel inkoust a vytvořil kolečko.

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy ***Kouzelné papírnictví v Ginze***.
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.